

XII.

Cerkveni pisatelj Sulpicius Severus (u. 410), ki je s svojimi tovariši prebival v egiptovskih puščah, tó-le pripoveduje:

Nekoč smo obiskali starega puščavnika. Po kosilu nas je starček povabil k bližnji palmi. Tja prišedši zagledamo prestrašeni veliko levinjo. Pobožni puščavnik pa se ji bliža brez strahu, mi pa smo mu z daleč sledili. Na povelje starčkovsko se zver ponižno umakne, da puščavnik s spodnjih palmovih vej odtrga nekaj sadov. Te ponudi levinji, ki mu jih vzame z roke tako krotko kot najkrotkejša domača žival. Ko povžije sadove, vrne se v puščavo. Vsi smo se temu čudili in ob tem dogodku spoznali, kdo izmed nas je imel živo in kdo omahljivo vero.

Na Črni prsti.*)

Ždaj čast Bogu! Dospeli smo do vrha!
Razburjeno utriplje nam srce,
Na čelu potne kaplje se iskre.
A ni nam mar, da palica se krha
In kreše iskre iz kremenca,
Saj težka vsaka pot je do namena.

Na vrhu smo! Prijatelji veseli,
Kako Triglav štrli, glavav gora,
Kako temni meglena plan morja,
Kako se lepe Soče struga beli,
Kako vrstijo s hribi se gorice,
Kako po njih samevajo vasice!

Prijatelji, vi glejte domovino,
Jaz gledam rodno svojo vas samo.
Za drugo vse zapira se oko.
Le tja, le tja, kjer pod strmò pečino,
Stoji sred sadnih vrtov ljuba koča,
Le tja me vleče srca želja vroča.

Ob tihí vasi cerkvice se smeje,
Krog nje se razprostira božji vrt,
Kjer dolgo že vrtnari bela smrt.
V gredice svoje mnogo nád poseje.
A nade zrno ji ne dozoreva,
Zorelo še do sodnjega bo dneva.

Na božji njivi v tihih grobov vrsti
Že mnogo dragih src pokojno spi:
Učitelj, ded, prijatelj mladih dnij
In boter, ki me držal je pri krsti.
Najgorje pa mi bela smrt obeta,
Da tam zaspè še mater in očeta.

Zato veselo dôni vaša pesem,
Na Črni prsti jaz ne bom zapel,
Na gori tej nikdar ne bom vesel.
Zakaj spomin mi vstaja v duši resen,
Da v Črni prsti smrt kedaj zagrebe —
Očeta mi in, mati draga — tebe.

F. S. Finžgar.

*) Črna prst — gora na meji Kranjske in Goriške.

Nemarnost.